

El CDS a punt de cisma

El Centre Democràtic i Social passa pels moments més difícils des de la seva fundació a les Balears. Tot començà quan, acabat el recompte dels vots de les darreres eleccions municipals i autonòmiques, els centristes espanyols van veure que havien aconseguit la seva màxima aspiració: ser allò que, ara, s'en diu un partit *frontissa*, és a dir, tenir la paella pel mànec. Només amb cinc diputats i quatre regidors a l'Ajuntament de Ciutat de Mallorca, el CDS comandava. Els seus vots eren decisius. Josep Melià, el militant de més prestigi i suposat home de confiança d'Adolfo Suárez, inicià unes negociacions per tal d'arribar a un acord amb la dreta i formar un govern de

Dos homes, Josep Melià —el militant de més prestigi que té el CDS a les Illes— i Francesc Quetglas, president illenc del partit, protagonitzen un enfrontament sord pel control de l'organització centrista. Com a rerefons d'aquest enfrontament, les mocions de censura plantejades als alcaldes socialistes.

Planas Sanmartí

l'Ajuntament de Ciutat. Només a Eivissa, on s'ha traslladat la guerra total entre les tropes de Francesc Quetglas i Josep Melià, amb motiu de la moció de censura, els partidaris de Melià abandonen el partit i amenacen amb una operació que sigui com el començament d'una calça que es desfà. Els oficialistes procuren lligar bé la qüestió, tot esperant poder aguantar fins després de les eleccions europees i, sobretot, la vinguda d'Adolfo Suárez fent costat al partit i l'aparell que presideix Quetglas.

Eivissa, camp de batalla

La fugida de tretze militants eivissencs

Josep Melià, del CDS balear i promotor de les negociacions per a formar un govern de coalició.

coalició amb els centristes regionals d'Unió Mallorquina, tant a la Comunitat Autònoma com a l'Ajuntament de Ciutat. Quan les negociacions van ser closes, Melià va assegurar que no calia signar-les, perquè era com si s'haguessin escrit amb lletres de bronze.

Del bronze al foc

Però de Madrid arribaren instruccions i el CDS balear hagué d'abstenir-se en les dues votacions, fet que donà la presidència del Govern balear al conservador Gabriel Cañellas i la de l'Ajuntament de Ciutat al socialista Ramón Aguiló.

A Josep Melià encara no se li ha passat l'emprenyament, i l'enfrontament amb el president illenc ha estat sorollós i espectacular. Ja es tracta d'una

qüestió personal, perquè Francesc Quetglas, que fou subdirector general a la Secretaria d'Estat per a la Informació quan Melià n'era el titular, li ha sortit contestatari al seu antic cap i amic, i la guerra és a sang i a foc. El CDS s'ha dividit en dos bàndols i els intents de posar-hi pau han estat totalment inútils.

Guerra total

Ara, quan Suárez i Fraga es donen besades i aferrades pel coll, quan decideixen que ha arribat l'hora de pactar i prendre a l'assalt ajuntaments i comunitats autònomes, ara, per culpa dels trànsfuges, el CDS ni es frontissa, ni els seus vots tenen cap valor ni al Parlament de les Illes Balear, ni a

sencs és utilitzada per Melià i els seus partidaris, que titlla de «melianites», per a demostrar que Francesc Quetglas no és, precisament, el cabdill que cal al partit. D'altra banda, els oficialistes treuen importància a la desfeta i diuen que es tracta d'una operació de Melià perquè Valentín del Río, un socialdemòcrata procedent d'aquell PAD de Francisco Fernández Ordóñez, que Melià qualifica «d'autèntic president eivissenc del CDS», no és més que un «melianita».

De tota manera, el pacte ja està signat a Eivissa, i la guerra ja només la pot parar la victòria final d'un dels dos bàndols. Les posicions són irreconciliables i només cal esperar a saber qui guanyarà. □